

Của Cải Vật Chất Không Đem Lại Hạnh Phúc

Các bạn thân mến,

Thỉnh thoảng có những lúc chúng ta thử nhìn lại chính mình để định hướng lại cuộc sống. Chúng ta chắc chắn không thể không suy tư về giá trị của của cải, vật chất mà ta đang có, bởi vì đó là mối quan tâm gần như hàng đầu trong sinh hoạt hằng ngày của chúng ta, vì nó cho chúng ta một cái gì để bảo đảm sự sống còn, tồn tại của chúng ta trong xã hội.

Có đầy đủ tiện nghi vật chất để sống hợp, sống thoải mái với nếp sống văn minh, để sống cho ra người có văn hóa, có phẩm chất của con người...điều này xem ra cũng không có gì ngược lại với sự tiến hóa của con người trong xã hội. Ước mơ tậu được một chiếc xe xịn, một máy truyền hình tối tân đa hệ, một mái nhà đầy đủ tiện nghi.....Ước mơ này xem ra cũng là ước mơ chính đáng và bình thường. Của cải vật chất tự nó không phải là một điều xấu xa, giàu có tự nó cũng chẳng phải là một cái tội. Ai có được thì người đó hưởng. Ngoại trừ những người „đẽ bọc điều“, sanh ra đời là đã có của cải của cha ông để lại, ăn ba đời không hết; còn phần đông thì của cải vật chất đều là sự tích lũy chắt chiu thánng này năm nọ với bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước mắt....

Thiền nghĩ, tất cả các tôn giáo khác cũng vậy, không riêng đối với người con Phật, chúng ta được dạy bảo, khuyên nhủ rằng: của cải, vật chất dễ biến con người thành nô lệ cho chúng, thay vì hưởng thụ chúng như một phương tiện để sống đẹp, sống vui thì đôi khi chúng ta lại ngoan ngoãn biến thành nô lệ cho chính của cải vật chất của chúng ta. Tội lỗi, cũng như những hệ lụy theo đó thật ra không nằm trong vật chất của cải mà trong chính thái độ sống của chúng ta. Phiền não, bất bình yên có mặt trong xã hội vì chúng ta đã đảo lộn cái trật tự đó mất rồi.

Chúng ta làm đảo lộn vì đáng lẽ chúng ta làm chủ của cải vật chất, hưởng thụ và sử dụng thích nghi với đạo đức, lẽ phải của con người. Thay vì sử dụng của cải vật chất mình đang có để giúp đỡ người yếu kém, tìm kiếm và xây dựng những giá trị tốt lành như sự công bằng, tạo sự liên đới, tình yêu thương đùm bọc giữa người và người...thì chúng ta lại ngày đêm làm mọi cách, mọi thủ đoạn để tích trữ, đắp bồi cho cái tài sản riêng tư, chối bỏ sự sẻ chia với người sống cùng trong xã hội, xây cho mình những ốc đảo, những hàng rào kiên cố và giam mình trong đó. Đó chính là nguy cơ của của cải và vật chất mà Chúa, Phật hay các Tôn giáo khác đều không ngừng kêu gọi các tín hữu phải luôn đề cao cảnh giác.

Đức Phật đã dạy, tất cả đều do tâm chúng ta mà ra. Khi chúng ta an vui thì một bữa cơm đơn sơ thanh đạm cũng chứa chan hạnh phúc. Còn khi tâm chúng ta cứ thôi thúc, tính toán, ôm giữ, chắt chử, bồn chồn bất an thì sơn hào hải vị cũng nhạt nhẽo, vô duyên. Khi hiểu được tâm mình và biết thế nào là đủ, chúng ta sẽ tự khắc biết cách kiếm tiền, tạo dựng của cải, vật chất một cách chính đáng và nhất là không để cho những thứ đó áp đảo, làm chủ mình. Đó là chưa kể đến nỗi lo lắng bị mất tiền, hao tổn tài sản, khiến cho chúng ta luôn sống với sự bất an thường trực và không tận hưởng được trọn vẹn những gì mình đang có.

Nghĩ cũng nực cười: con người phí sức, gần như hủy hoại sức khỏe của mình để chạy theo chuyện làm ra tiền, gây dựng của cải vật chất tiện nghi..., rồi lại dùng tiền kiếm được để chăm sóc sức khỏe chính mình. Họ quá lo lắng cho những dự tính trong tương lai, đến nỗi họ quên đi, không biết tận hưởng giây phút hiện tại mà họ đang có, rốt cuộc họ chẳng thực sự sống cho hiện tại cũng như cho ngày mai và rồi họ ra đi một cách uổng phí như chưa bao giờ được sống thực sự, được nếm đời sống đầy nhiệm màu này.

Mà thật vậy, vật chất tài sản chỉ là một khía cạnh thứ yếu của cuộc sống, bên cạnh sức khỏe không mua được của chúng ta, rồi đến tinh thần, tình cảm, tương quan trong xã hội, trí huệ, tâm linh....Theo đuổi việc kiếm tiền, tích trữ của cải vật chất sẽ làm chúng ta mắc kẹt trong cái vòng xoáy bất tận của việc tham cầu những tiện nghi vật chất mình ao ước...có được rồi lại cảm thấy nhàm chán với cái mình đang có, rồi lại tiếp tục lao vào những cuộc đua mới, tìm kiếm tích trữ những thứ cho nhu cầu mới, tiện nghi hơn, cao cấp hơn, xịn hơn...không bao giờ cảm thấy thỏa mãn, biết đủ để dừng lại.

Các bạn thân mến,

Nhưng nói đi thì cũng nên nói lại, không ai trên đời này chỉ uống nước lã mà sống an nhiên tự tại được. Từng trải qua tình cảnh nghèo túng, đói khát, chúng ta mới cảm nhận được hạnh phúc biết bao của bát cơm no đủ. Từng chứng kiến cảnh cha mẹ phải đi ở đợ, bán thân làm tôi mọi để có tiền chữa bệnh cho con, nuôi con ăn học nên người, chúng ta mới thấm thía giá trị của đồng tiền và nỗi khổ của cánh đói nghèo không của cải tài sản. Những thứ này cũng rất quan

trọng nếu như các nhu cầu tối thiểu như sinh sống, nghỉ ngơi không được đáp ứng và theo đó chúng ta cũng không thể bình yên hạnh phúc.

Tác giả cuốn sách „Đồng tiền hạnh phúc“ là Giáo Sư M.Norton đã tuyên bố: „**Ở mức độ nào đó, tiền có thể mua được hạnh phúc** nếu chúng ta sử dụng nó đúng cách.“ Thay vì cả đời cứ lo cố gắng tích trữ và sở hữu vật chất tài sản, hãy „mua trải nghiệm“, vì trải nghiệm luôn để lại trong lòng chúng ta những dấu ấn sâu sắc hơn là những gì chúng ta sở hữu, thí dụ có những kỷ niệm đẹp trong những chuyến đi chơi đâu đó, khám phá những điều mới lạ, tạo điều kiện để có được những khoảnh khắc sống chung, sống với, sống cùng, sống vì...những người thân yêu...luôn để lại những ấn tượng khó quên và giúp chúng ta gắn kết với mọi người và hạnh phúc nhiều hơn.

Tiền bạc, của cải, vật chất tài sản chỉ là phương tiện giúp cuộc sống chúng ta dễ chịu hơn. Vấn đề là chúng ta hay nhầm lẫn giữa phương tiện và mục đích sống của mình mà thôi.

Hiên trúc 6.2019

Bông Luc Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [<=>bấm vào]

www.vietnamvanhien.org

